

De trouwe pony

Gertrud Jetten

tekeningen: Ina Hallemans

KLUITMAN

Hoofdstuk 1

De connemara-pony Bobby galoppeerde met gespitste oren op de volgende hindernis af. Het was een stevige boomstam, met aan elke kant een struik. Ze remde vóór de hindernis een beetje af, keek goed en sprong er toen vloeiend overheen.

‘Goed zo,’ riep Carolien blij.

Bobby kon aan haar stem horen dat ze het leuk vond. Dat

was weleens anders geweest! Vroeger was Carolien bang om te springen. Ze had veel moeite moeten doen om haar angst kwijt te raken, maar nu ging het goed.

Vandaag deden ze mee aan de cross van het connemara-stamboek. Ze hadden al drie hindernissen gehad en waren op weg naar de volgende.

Het was een simpel hek, midden op het pad. Bobby keek goed en schatte in waar ze zich af moest zetten. Nog een paar meter. Ze galoppeerde rustig door en maakte zich klaar om te springen.

Opeens klemde Carolien met haar benen en trok aan de teugels.

Bobby raakte in de war. Ze miste het punt waarop ze zich had willen afzetten en kwam verkeerd uit. Ze twijfelde wat ze moest doen. Springen? Stilstaan? Op het laatste moment sprong ze toch.

Carolien gilte hard en verloor haar evenwicht. Met een harde plof kwam ze in het zand terecht.

Bobby rende een paar meter door en stopte toen. Bang keek ze achterom. Carolien lag stil op de grond.

Bobby's hart sloeg een slag over. Ze zou toch niet...?

Na een paar eindeloze seconden bewoog Carolien weer. Ze krabbelde overeind en greep naar haar arm.

'Gaat het?' vroeg iemand van de organisatie bezorgd.

Carolien knikte. 'Mijn arm doet pijn,' zei ze met een klein stemmetje. 'En mijn rug.'

Een vrouw kwam op Bobby af lopen en nam haar aan de teugel. Ze bracht haar naar Carolien toe. 'Wil je naar een dokter?' vroeg de vrouw.

Carolien schudde haar hoofd. Ze zag er bleek uit. 'Het gaat wel weer.' Ze pakte de teugels over en liep voor Bobby uit naar het parkeerterrein. Haar schouders hingen omlaag.

Bobby voelde zich verslagen. Het ging net zo goed! Ze kon nog maar nauwelijks geloven wat er gebeurd was. Het ene moment waren ze lekker aan het springen en het volgende moment lag Carolien op de grond.

Carolien pakte een telefoon uit haar broekzak en toetste een nummer in. 'Ha, Thomas,' zei ze met een bibberige stem. 'Ik ben gevallen en loop naar de trailer. Kun je zo komen?'

Toen Carolien bij de trailer was aangekomen, bond ze Bobby eraan vast en plofte neer op een stoel. Ze zag eruit alsof ze elk moment kon gaan huilen.

'Wat is er gebeurd?' vroeg Thomas even later. Thomas was de vriend van Carolien. Hij was heel aardig en hielp haar vaak met de pony's.

‘Ik raakte opeens in paniek bij het hek,’ vertelde Carolien. Haar hoofd steunde in haar handen en ze begon te huilen. ‘Bobby raakte in de war en stond zowat stil. En toen sprong ze opeens toch.’

‘O jee.’ Thomas legde een arm om haar schouder.

‘Ik ben een waardeloze ruiter,’ snikte Carolien. ‘Ik geef kinderen les, maar kan het zelf niet eens!’

‘Dat is onzin,’ zei Thomas beslist, ‘en dat weet je zelf ook. Wil je koffie?’

Carolien knikte. Ze veegde haar wangen af en stond op. Langzaam liep ze naar Bobby toe en aaide haar over haar neus. ‘Sorry, Bob,’ zei ze mat. ‘Het was mijn schuld. Ik denk dat je beter af bent met een andere ruiter... Ik geloof niet dat ik nog durf.’

Bobby keek Carolien met grote ogen aan. Ze was dol op haar en had helemaal geen behoefte aan een andere ruiter. Maar ja, als Carolien niet meer wilde crossen... Bobby schudde haar hoofd. Daar moest ze nog maar niet aan denken. Ze vond crossen namelijk het leukste wat er bestond.

Thomas kwam eraan met koffie. Hij gaf een beker aan Carolien.

‘Over een paar weken komt Hilde,’ zei Carolien. ‘Zij zal vast wel met Bobby willen crossen.’ Ze nam een slokje koffie en staarde somber voor zich uit.

Bobby wilde dat ze kon praten. Dan kon ze aan Carolien vertellen dat ze dol op haar was en dat ze het zo fijn vond op de Zonnehoeve. Ook kon ze haar dan vertellen dat ze het

leuk vond om kinderen te leren rijden. En dat ze Carolien een geweldige instructrice vond – ook al was ze af en toe bang.

In plaats daarvan snoof ze zacht en bleef ze doodstil staan, terwijl Carolien haar afzadelde en afsponste.

Toen Carolien daarmee klaar was, ruimde ze samen met Thomas op. Daarna leidde ze Bobby in de trailer en vertrok naar huis.

Na een half uur rijden zag Bobby de grote eiken bij de ingang van Manege de Zonnehoeve. De auto minderde vaart en boog af naar rechts. Even later reden ze het erf op. Door het raampje kon Bobby de andere pony's zien. Ze stonden allemaal in de uitloop, te wachten op eten.

Jamila, de arabier, stond vooraan, samen met Rakki, de bonte lewitzerpony. De andere pony's stonden om hen heen. Dat waren welshpony Goldy, new forest-pony Rosie en de shetlandpony's Jacco en Romario. De ijslander Assa zag ze niet, die stond zeker op het pad dat om het weiland heen liep. Daar was ze waarschijnlijk op zoek naar grassprietjes.

De auto stopte.

'En, hoe ging het?' hoorde Bobby Sanne vragen. Sanne was het verzorgmeisje van Rakki. Rakki was net zo dol op springen als Bobby en Sanne wilde dolgraag ook een keer meedoen aan een cross.

'Niet zo goed,' hoorde ze Carolien antwoorden. Haar stem klonk dof. 'Ik ben eraf gevallen.'

'O jee,' zei Sanne geschrokken. 'Heb je je pijn gedaan?'

‘Mijn arm doet zeer,’ antwoordde Carolien. Ze stapte uit en liep naar de trailer toe. Samen met Sanne deed ze de klep open. Daarna maakte ze Bobby los en bracht haar naar de uitloop. Terwijl Thomas de trailer uitruimde, pakten Sanne en Carolien hooi en verdeelden het over de bakken.

Bij de Zonnehoeve liepen alle pony’s in een grote zandbak, de uitloop. Daarin stond een grote open stal en ernaast lag een bosje. Achter het bosje was een groot weiland met een pad eromheen, waar de pony’s lekker rond konden scharrelen.

Ze konden allemaal goed met elkaar opschieten. Bobby was vooral bevriend met Jamila en Assa. Onder het eten vertelde ze hun wat er was gebeurd.

‘Arme Carolien,’ zei Jamila zacht.

Bobby knikte. Ze was vanaf het begin af aan dol geweest op Carolien. Ze hield van haar geur en van haar lange blonde haar. Ze vond het heerlijk dat Carolien zo goed voor haar zorgde. Ook vond ze het fijn dat Carolien met haar was gaan crossen. Ze zou het vreselijk vinden als dat nu afgelopen was...

Een paar weken later reed de donkerblauwe auto van Carolien het erf op. Uit de auto stapte een meisje.

Carolien kwam ook uit de auto. ‘Kijk Hilde, dat is nou Bobby,’ zei ze glimlachend.

Samen liepen ze naar het hek.

Bobby keek het meisje nieuwsgierig aan. Ze deed haar

aan Carolien denken, maar ook weer niet. Dit meisje had lang, donker krullend haar en groene ogen. Bobby keek er gefascineerd naar. Ze had nog nooit iemand met zulke groene ogen gezien.

‘Wat een lief hoofd heeft ze,’ riep Hilde enthousiast. ‘En wat grappig zeg, al die stipjes!’

Carolien knikte trots.

Sanne kwam er ook bij staan.

‘Dit is Hilde,’ zei Carolien tegen haar. ‘Ze is mijn nichtje en komt hier in de buurt wonen. We gaan samen een pony voor haar zoeken.’

‘O, gaaf zeg,’ riep Sanne. ‘Wat voor een pony wil je?’

‘Eentje waar ik mee kan springen,’ antwoordde Hilde meteen. ‘Ik wil graag crossen.’

‘Ik ook,’ zei Sanne snel. Ze glunderde.

‘Van Carolien mag ik op Bobby rijden,’ ging Hilde verder,

‘en met haar springen.’ Ze keek vragend naar Carolien. ‘Mag het nu meteen al?’

Carolien knikte. ‘Dat is goed, hoor! Als jullie de pony’s opzadelen, zal ik een parcours opzetten.’

Bobby keek blij naar Hilde. Wat heerlijk om weer te kunnen springen! Het was nu bijna een maand geleden dat Carolien van haar af gevallen was. In die tijd had Carolien wel op haar gereden, maar niet gesprongen.

Bobby miste het springen vreselijk. Ze hield van het gevoel van vliegen als ze over de hindernis ging. Ze vond het heerlijk om te voelen dat ze sterk en snel was en redde zich overal uit. Eigenlijk maakte ze nooit fouten, behalve dan als de ruiter onhandig was.

Bobby fronste haar voorhoofd. Carolien was niet onhandig, maar wel onzeker en bang. Ze zuchtte. Helaas was het effect hetzelfde.

Terwijl Hilde haar opzadelde, bleef Bobby braaf stilstaan. Ze vond haar nu al aardig. Hilde legde voorzichtig het zadel op Bobby’s rug en deed rustig het bit in haar mond. Toen ze op was gestegen, merkte Bobby nauwelijks dat ze op haar rug zat.

Carolien stond in het midden van de bak en gaf aanwijzingen. Nadat ze een half uur gereden hadden, liet ze hen naar het midden komen.

Bobby liep vlot naar haar toe. Tot nog toe was ze erg tevreden. Hilde gaf zachte, maar duidelijke aanwijzingen. Ze ging

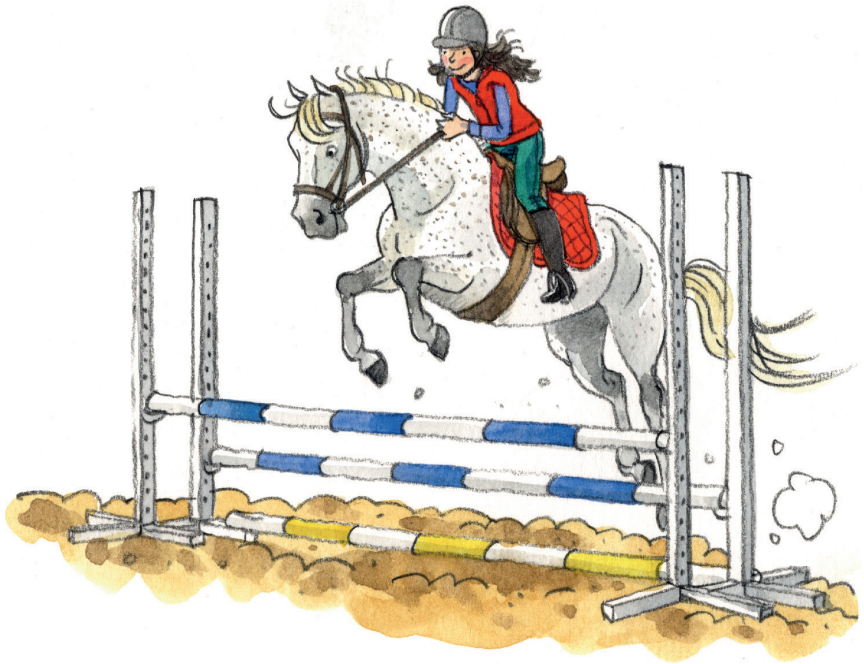
vloeiend mee met de bewegingen van Bobby's rug en zat heel stevig.

Beter dan Carolien.

Bobby beet op haar lip. Ze vond het moeilijk om toe te geven dat ze het misschien wel leuker vond dat Hilde op haar reed dan Carolien.

'Dat ging super,' zei Carolien tevreden. 'Je rijdt nog beter dan ik gedacht had, Hilde.' Lachend keek ze naar haar nichtje.

Carolien legde nog wat dingen uit en toen was het zover: Hilde dreef Bobby aan en liet haar in galop overgaan. Carolien had in het midden een lage hindernis klaargezet. Bobby galoppeerde ernaartoe en zweefde eroverheen.

Hilde ging als vanzelf mee. Ze gaf Bobby voldoende vrijheid, bonkte niet op haar rug en lette goed op.

Bobby voelde zich fantastisch. Ze galoppeerde rustig door en wendde af naar links. Toen veranderde ze van hand en sprong de hindernis vanaf de andere kant. En daarna nog een keer.

‘Bobby is echt geweldig,’ riep Hilde na een kwartiertje. ‘Ik heb nog nooit op zo’n goede springpony gereden. Mag ik met haar aan een crosswedstrijd meedoen?’

Carolien knikte. ‘Dat zal ze vast leuk vinden!’ Haar mond glimlachte, maar haar ogen stonden verdrietig.

